

CHƯƠNG SÁU

Bích Quân và Kim Châm chờ nhau trên xe honda. Hai đứa được nghỉ một tiết học cuối vì thầy chủ nhiệm đi họp. Khi xe dừng ở ngã tư đèn đỏ Kim Châm thúc vào lưng Bích Quân, hỏi:

-Nhà nhỏ Thanh Trà có xa không?

-Sắp tới rồi.

-Không biết nhỏ ấy giờ này có nhà không nhỉ?

-Chắc là có.

Kim Châm là lớp trưởng, nó thường hay "bắt nạt" Bích Quân, nên giờ giọng gắt gỏng:

-Lâu rồi không gặp, sao Quân biết rành vậy?

-Biết chứ.

-Thôi, đừng có xạo.

-Xạo hay không, tới nhà Thanh Trà nhỏ biết liền.

Kim Châm giục:

-Kìa, đèn xanh rồi chạy nhanh lên, sao ngẩn ngơ như con chuồn chuồn vậy?

-Từ từ chứ, hồi quá Quân tông xe vào người khác, nhỏ ngồi sau vắng mấy cái răng không còn ăn chè, ăn cháo thì sao?

Kim Châm cười khúc khích. Hai đứa thường như vậy, lúc trước ba đứa chơi với nhau thành nhóm "bộ ba", nhưng có Thanh Trà, Kim Châm là cặp bài trùng đi đâu cũng có nhau. Nhưng hễ gặp mặt là bắt đầu cãi, nhiều khi chỉ là chuyện nhỏ nhặt, còn con cũng sinh cãi vã.

Bích Quân thấy hai đứa cãi nhau hoài, có lần đã nói:

-May phước Kim Quân và mình không phải là đôi vợ chồng, nếu không chắc bao nhiêu

chén đĩa trong nhà bị đập hết.

-Sao lại đập? – Kim Châm giả bộ ngây thơ.

-Cãi nhau thì đập chứ sao?

-Ai đập thì người ấy mua – Kim Châm cười.

-Ừa, may quá, chúng ta là đôi bạn chân mày, cho nên cãi nhau cũng chỉ quắc mắt, nhướn cặp lông mày vòng nguyệt lên trợn trợn, rồi thôi, chẳng có việc gì ảnh hưởng tới hòa bình thế giới.

Học trò con gái vui như vậy đó. Nhưng không hiểu sao Thanh Trà lại nghỉ học ngang xương. Hôm nay Kim Châm lãnh nhiệm vụ của cả lớp giao cho, tới nhà của Trà hỏi cho ra nguồn ra ngọn.

Kim Châm lại thúc vào lưng Bích Quân:

-Nhỏ bảo nhà Thanh Trà gần xịt mà sao xe honda chạy cả buổi không thấy tới.

-Chưa có tới chứ không phải không tới.

-Còn mấy dặm sơn khê nữa, nhỏ?

-Nhỏ cứ yên chí, nhắm mắt lại ngủ một giấc, khi mở mắt ra sẽ tới – Bích Quân cười.

-Thôi, nhỏ chạy xe thấy ớn da gà quá, nhắm mắt lại mình sợ lắm. Mở mắt ra còn chưa chắc ăn nữa là nhắm mắt.

-Vậy ngồi yên đừng có kêu ca nữa, mệt lắm.

-Mười phút nữa không thấy tới, lệnh cho Bích Quân phải ghé vào xe chè đậu bên đường nào đó để "đổ xăng" rồi chạy tiếp, nhé.

-Chưa hoàn thành nhiệm vụ đã đòi ăn, đòi uống.

-Có thực mới vực được đạo chứ?

-Nhỏ có nhiệt tình ăn uống ghê – Bích Quân cười giòn.

Kim Châm học rất giỏi, hoàn cảnh kinh tế gia đình thuộc loại trung bình. Có dáng người mặc áo dài rất đẹp, hầu như nhỏ sinh ra là để mặc áo dài vậy. Kim Châm cao một thước sáu, tóc dài óng ả, nước da trắng như trứng gà bóc, mỗi khi nhìn ai cứ chớp chớp đôi mắt có hàng mi cong như búp bê, khiến "đối tượng" phải rụng rời tay chân, bồi hồi tắc dạ.

-Tới chưa nhỏ? – Kim Châm lại thúc vào Bích Quân hỏi.

-Nhỏ thuộc bài "Quê hương là chùm khế ngọt..." không?

-Chi vậy? – Kim Châm ngạc nhiên.

-Nhỏ yên chí, cứ hát khoảng mười lần bài ấy thì ắt là tới nhà Thanh Trà.

Lập tức Bích Quân bị "tặng" cho một cái véo nẩy người như bị ong đốt. Kim Châm cong môi mỉm cười:

-Đồ lừa gạt. Bây giờ trở đi nhỏ nói gì Kim Châm cũng phải cảnh giác mới được.

Nhưng rồi nhà của Thanh Trà cũng hiện ra với cái cánh cổng sắt to tướng, im lìm. Cánh cổng sơn màu xanh lâu ngày màu sơn đã bay, trên cánh cổng là giàn hoa giấy ba màu trắng, đỏ và hồng. Hoa giấy nhà Thanh Trà nở bông thật to, giống như cái chén ăn cơm.

-Hoa giấy gì mà đẹp thế Bích Quân? – Kim Châm ngần ngại hỏi.

-Hoa giấy Thái Lan.

-Có xạ không đó?

-Mình nghe Thanh Trà bảo như vậy, chứ làm sao mà biết được.

-Đẹp quá, hôm nào phải xin Thanh Trà một nhánh về trồng ở cổng nhà mình mới được.

-Hoa giấy trồng chỉ tổ uống công quét lá, lúc trước Bích Quân cũng xin một nhánh về trồng, năm sau có cả giàn hoa giấy nở rực trời, nhưng ngày nào cũng phải bỏ công quét lá, quét bông rụng ngắt ngư, cuối cùng phải đốn bỏ.

-Nhỏ là người tàn ác.

-Hi... hi...

Bích Quân đứng cười. Kim Châm thấy Bích Quân cười thật vô duyên nên định mắng mỗ tiếp, nhưng Bích Quân đã ấn nút chuông gọi cổng.

-Nhà Thanh Trà đẹp quá – Kim Châm trầm trồ.

-Đẹp và yên tĩnh lắm, vì nhà Trà có hai mẹ con – Bích Quân nói.

-Chết, như vậy lỡ họ đi vắng hết thì sao?

-Đành quay về chứ sao – Bích Quân cười – nhưng nhỏ yên chí, hôm nay Bích Quân bảo đảm Thanh Trà có nhà. Kìa, nhỏ ấy đang dời gót ngọc ra mở cửa kìa.

-Eo ơi, cả tuần lễ nay mong Bích Quân muốn chết. Hôm nay không ngờ có cả "bồ" nữa, Kim Châm ạ. Ngọn gió nào khiến hai nhỏ bay tới nhà mình vậy?

-Còn giả vờ hỏi nữa – Kim Châm lườm – Tại sao Trà nghỉ học?

-Không lẽ...

-Không "lẽ không chẵn" gì hết. Trà giải thích lý do đi. Đang học với nhau vui vẻ, tự nhiên nghỉ học ngang xương. Cả lớp thắc mắc không hiểu chuyện gì đã xảy ra cho nhỏ. Hôm nay mình tới đây là để rõ nguyên nhân đó.

Mặt Trà buồn bã, giọng ỉu xìu:

-Mình đã nói với Bích Quân hôm trước rồi.

-Tưởng nhỏ nói chơi, ai dè làm thiệt. Nhưng lý do đó hoàn toàn không thỏa mãn – Bích Quân nói.

-Vậy mình biết làm sao bây giờ?

Trà nhìn hai nhỏ bạn thân lúng túng. Bích Quân ôm cổ Trà cắn vào cái gáy trắng mịn màng của Trà một cái đau điếng làm Trà phải kêu lên. Bích Quân cười:

-Cả tuần nay ta chạy đôn chạy đáo tìm người, ăn không ngon, ngủ không yên vì nhớ người đó.

-Bích Quân có đến đây tìm mình à? – Trà chớp mắt hỏi.

-Sao không? – Tới năm lần bảy lượt, ấn chuông muốn gãy tay, nhà cửa im ỉm, chẳng có ai trả lời trả vốn gì hết trơn.

-Mấy hôm Trà đi vắng...

-Định vượt biên hả? – Kim Châm cười.

Trà nheo mắt:

-Nhớ Kim Châm quá nên ta vượt biên không nổi – Trà cười – Thôi, vào nhà nói chuyện, trong nhà không có ai cả, chỉ có mình Trà đi tới đi lui thôi.

-Có cái gì đãi bạn không mà mời vào nhà? – Kim Châm hỏi.

-Có nước đá chanh cho nhỏ uống mệt xỉu, được chưa?

-Trời ơi, bạn bè lâu ngày gặp nhau, tưởng đãi chi, ai ngờ nhỏ đãi nước đá lạnh.

Bích Quân nói:

-Mình ở ngoài này nói chuyện cho thoải mái, trong nhà nóng nực lắm.

-Có quạt máy, nhỏ đừng sợ nóng.

Nếu Bích Quân sợ nóng thì nhảy hồ tắm ngủ luôn trong đó, bảo đảm mát mẻ tới chiều

– Kim Châm cười nói.

-Thôi, mình nhường cái hồ tắm cho cho Kim Châm, nhỏ có thích thú ngủ trong hồ tắm thì nhảy vào đi.

Cuối cùng không ai chịu vào nhà, Trà và hai nhỏ bạn ngồi ngoài thềm. Trà vào trong mang ra hai ly nước lọc ướp lạnh và hai trái cam to tướng mời bạn.

Kim Châm vừa lột cam vừa nói :

-Đói lòng ăn nửa trái cam...

-Nhỏ ăn nguyên trái đi, đừng than thở – Bích Quân cười.

-Cam chua quá, ăn sao nổi nguyên trái?

-Không, cam ngọt như đường phèn – Trà cười.

-Nhỏ ướp đường nó mới ngọt như vậy. Nhưng thôi, đừng có lo, Bích Quân thích ăn chua, nhỏ không nhớ Bích Quân thường ăn cấp chanh của mẹ mang vào lớp học ăn à?

-Bởi vậy nên nhìn nhỏ thấy con người đầy đủ vitamin C rồi – Kim Châm cười.

-Ta giữ người cho thon thả, yếu điệu để mai một dự thi hoa hậu.

-Ta sẽ cho nhỏ đậu vớt để an ủi – Kim Châm cười khúc khích.

Bích Quân bỗng đổi giọng nghiêm trang:

-Thôi, mình cố tạo không khí vui vẻ vậy được rồi. Nhưng ở đời việc gì đến sẽ phải đến, giờ Thanh Trà phải giải thích tại sao nghỉ học cả tuần lễ nay, nhỏ nghỉ ở nhà làm gì?

-Đúng rồi, mục đích của mình và Bích Quân đến đây để hỏi cho ra lẽ. Thanh Trà không nên giấu. Có gì, nói cho bạn bè biết để tìm hướng giải quyết – Kim Châm cũng ra vẻ nghiêm trọng.

Thanh Trà phá lên cười:

-Xời ơi, hai "bò" cứ làm như đọc diễn văn không bằng. Chuyện nghỉ học có gì quan trọng đâu mà làm ầm ĩ thế?

-Sao không quan trọng? – Bích Quân trừng mắt.

-Ai nói với Thanh Trà là không quan trọng? – Kim Châm cũng trừng cặp mắt sắc như dao nhọn nhìn Trà.

-Mình nghỉ học vì lý do riêng, vậy thôi.

-Đã coi nhau là bạn bè, thì đừng giấu giếm, không có lý do riêng, lý do chung gì hết. Thanh Trà phải nói thật – Kim Châm gằn giọng – Nhân danh là lớp trưởng, ta "làm việc" với nhỏ đấy.

Thanh Trà tủm tỉm cười:

-Báo cáo "bà" lớp trưởng, sự quan tâm của "bà" làm cho tôi cảm

động muốn khóc. Nhưng tôi không thể giải thích rõ lý do tại sao được, chỉ biết là vì "hoàn cảnh đặc biệt" tôi không thể học nữa, được chưa?

Bích Quân la lên:

-Chưa.

-Còn gì nữa? Thanh Trà cười, hỏi.

-Sự thật trong chuyện nghỉ học này chắc có nhiều uẩn khúc. Nhỏ đừng giấu, mình thấy có cái gì không ổn trong trường hợp nhỏ nghỉ học. Không nên đâu Thanh Trà ạ, đừng quyết định quá vội vàng mà sau này hối hận không kịp đấy.

Bích Quân nói giọng rất chân thành, cặp mắt nó chớp chớp như sắp sửa khóc. Thanh Trà hết đùa được, đúng hơn là dù có muốn vui đùa với hai nhỏ bạn cùng lớp để quên nỗi buồn hiện tại, nhưng rồi Thanh Trà cũng phải đối diện với nó, không thể phủ nhận hay trốn chạy được.

Kim Châm nhìn Thanh Trà bằng đôi mắt cảm thông, đôi mắt đẹp của Kim Châm cũng chớp chớp như sắp khóc. Thanh Trà nhìn hai người bạn thờ dãi:

-Rồi thời gian sẽ giải thích giùm Trà, chứ bây giờ mình không thể nói được đâu.

-Nhưng Trà nghỉ học ở nhà làm gì? – Kim Châm hỏi.

-Chưa biết làm gì cả.

-Vậy thì buồn chết.

-Ừ, nhiều khi buồn muốn chết thật đấy.

Bích quân nheo nheo cặp mắt cận thị không đeo kính của nó, hỏi:

-Mẹ của Trà đồng ý không?

-Dĩ nhiên là không.

-Chắc là bà giận lắm nhỉ?

-Ừ.

-Mình là nghỉ học ngang xương như vậy chắc bị tổng cổ ra khỏi nhà quá – Bích Quân cười.

-Còn mình thì ngược lại, bỏ nhà đi lại bị bắt về.

-Sao? – Bích Quân tròn xoe đôi mắt – Bỏ đã bỏ nhà đi rồi à?

-Đúng vậy.

Kim Châm kêu lên:

-Eo ơi, nhỏ nói thật hay nói chơi đó?

-Nói thật, mình bỏ đi cả tuần lễ thì bị lôi về.

-Nhỏ gan cùng mình – Kim Châm thè lưỡi như con rắn mối.

-Vậy là có chuyện đại sự rồi – Bích Quân triết lý – Con gái mà bỏ nhà đi là con gái...

Thanh Trà cướp lời, nói ngay:

-Là con gái hư chứ gì?

-Mình không có ý nói vậy – Bích Quân dè dặt.
-Rất tiếc, mình chỉ đến ở nhờ nhà một người quen.
Kim Châm nghiêm giọng:
-Người quen cũng không được, đây là một chuyện đặc biệt nghiêm trọng.
-Ừ, vô cùng nghiêm trọng – Bích Quân tán đồng.
-Mình lại thấy chẳng có gì nghiêm trọng. Ở nhà gặp hoàn cảnh chán nản, buồn, mình bỏ đi tới nhà dì Cúc cho đỡ buồn, vậy thôi. Mình chẳng làm gì đến nỗi hư đốn, xin các bạn đừng làm âm ỉ.
-Vậy là mấy lần Bích Quân tới nhà tìm không gặp, lúc đó Trà đang ở nhà của dì Cúc nào đó, phải không?
-Đúng.
-Sao không nhắn nhủ gì hết để người ta tới đó mà tìm bồ – Bích Quân cười – Định xa lánh cuộc đời sao nhỏ?
-Ừ.
-Vậy sao nhỏ không đi tu cho rồi?
-Sợ tu không có chùa nào nhận – Thanh Trà cười.
Không tính sao hết, nghỉ học cho đỡ buồn, đi chơi cho đỡ khổ. Biết ngày sau ra sao mà nói trước?
-Vậy là nhỏ sống kiếp lục bình trôi. Nước lớn trôi lên, nước ròng trôi xuống, tới đâu hay tới đó, chẳng cần suy nghĩ, chẳng cần định hướng. Phải không?
-Mình chán quá rồi – Trà gắt – Nói chuyện gì vui hơn được không, hãy bỏ qua chuyện học với hành, thi với cử đi.
-Thôi được, không nói nữa – Kim Châm buồn thiu.
-Nhưng ít ra Thanh Trà cũng vào xin phép nhà trường, tạm biệt thầy, cô giáo chứ? – Bích Quân nói.
-Nghỉ học lâu thì bị đuổi học luôn chứ xin với xỏ gì cho mất công.
-Nói như nhỏ thì hết chuyện – Bích Quân nhăn nhó.
-Ừ, cũng nên chấm dứt việc này đi cho rồi, mình nhức đầu quá đi – Trà kêu lên.
Kim Châm ngó Bích Quân, lắc đầu thất vọng:
-Chỉ tốn công tôi, chẳng ăn thua gì nhỏ ạ.
-Ừ, mình cũng chịu thôi, đành vậy biết làm sao được – Bích Quân than thở.
Không biết làm sao khác hơn, Bích Quân bóc vỏ trái cam còn lại, chia cho Kim Châm nửa trái, còn phần mình nửa trái. Vừa ngậm múi cam vào miệng. Bích Quân kêu lên như phỏng nước sôi:
-Eo ơi, trái cam này chua hơn chanh nữa.

Trà thức giấc vì nghe có tiếng chuông gọi cổng, tưởng mẹ về. Trà lật đật chạy xuống nhà. Không ngờ người gọi cổng là chú Phan.

-Mở cổng cho chú vào, cháu – Chú Phan đứng bên ngoài nói – Trà đang ngủ trưa à?

Trà gật đầu, gương mặt như còn ngái ngủ. Chú Phan cười, giọng xởi lời:

-Hèn gì chú kêu cổng gần nửa tiếng mà Trà vẫn không hay.

-Mẹ cháu đâu? – Trà hỏi.

-Mẹ cháu đi công việc riêng.

-Bao giờ mẹ cháu về, chú biết không?

-Không biết.

-Chú đợi mẹ cháu về rồi vào nhà, bây giờ cháu phải đi công việc - Trà nói.

-Chú vào nhà nghỉ ngơi, chờ mẹ cháu, bà ấy dặn như vậy mà.

-Nhưng cháu lại sắp sửa phải đi.

-Chú ở nhà chờ mẹ cháu được, Trà đi đâu cứ việc đi thoải mái.

Trà ngập ngừng và hết cách thoái thác. Thật ra Trà không định đi đâu cả, nhưng vì không muốn cho chú Phan vào nhà nên Trà tìm cách nói dối. Hóa ra chỉ một việc nói dối con con, Trà cũng không đủ khôn lanh để gạt được chú Phan. Cuối cùng Trà đành phải mở cổng.

Người đàn ông ăn mặc bảnh bao dẫn xe vào sân. Không hiểu sao mỗi lần gặp chú Phan là Trà có ác cảm ngay với bộ ria mép của chú, nó có gì "đều đều" và mỗi khi chú cười, bộ ria mép đó càng gợi cho người ta sự chú ý. Có lẽ biết được như vậy nên chú Phan lúc nào cũng như sẵn sàng nở một nụ cười tủm tỉm, hoặc ra vẻ khinh bạc.

Chú Phan buông người xuống ghế xa-lông, nhìn Trà tủm tỉm cười:

-Cuối cùng rồi chú cũng thắng Trà, cô bé dễ thương ạ.

Trà "xí" nhỏ trong miệng và đi thẳng lên phòng. Bây giờ không thể tiếp tục ngủ lại. Buổi chiều đang xuống bên ngoài cửa với màu nắng chói chang trên tán mạn. Một vài cơn gió thổi đùa trên cành lá, hoa mạn trắng lại tản mạn bay tủa ra một khoảng không gian đầy nắng.

Trà mở nhạc, nằm trên giường ôm chiếc gối dài mơ màng lắng nghe lại những bài hát Trà đã nghe rất nhiều lần. Chiều nay có cái gì bức rứt, khó chịu, khiến Trà nôn nóng như phải chờ đợi một cái hẹn nào đó dở dang, người hẹn không tới. Trà giật mình tự hỏi rằng, có phải chăng Trà đang chờ đợi Sỹ, dù rằng anh ta hẹn Trà để đi chơi vào buổi tối lận cơ? Không lẽ vì cái hẹn của Sỹ mà khiến cho Trà nôn nóng, quay quắt?

Cuối cùng, để trấn tĩnh mình, Trà quyết định đi tắm. Trà mở tủ lấy

quần áo, để mặc cho băng nhạc tiếp tục quay trong máy và Trà vặn to hơn, để có thể vừa ở trong phòng tắm, Trà cũng nghe được mấy bài hát mà mình ưa thích.

Thấy Trà đi xuống, chú Phan hỏi:

-Ừa, tưởng Trà lên phòng ngủ trở lại chứ?

-Cháu bực bội quá không ngủ được.

Chú Phan cười:

-Mẹ Trà mỗi khi bực bội cũng đi tắm, sau đó sẽ thấy thoải mái trở lại. Nước lạnh đôi khi cũng là phương thuốc thần diệu để chữa bệnh đấy cháu ạ.

Trà làm thinh, tránh ánh mắt kỳ cục của chú Phan. Tại sao ông ta cứ nhìn mình bằng ánh mắt kỳ cục như vậy nhỉ? Trà tự hỏi và bước vào phòng tắm. Trà cởi bỏ quần áo, đứng vào dưới vòi nước bông sen và mở nước thật mạnh. Những tia nước mát lạnh bắn vào da thịt Trà, làm dịu dần những cơn bực bội không biết từ đâu đến. Có thể do buổi xế chiều nóng bức, cũng có thể chú Phan đột ngột về nhà – người đàn ông mà Trà không bao giờ muốn chạm mặt trong ngôi nhà của ba để lại. Trà vừa kỳ cọ vừa lắng nghe tiếng nhạc từ trên phòng vọng xuống. Trà nhắm mắt lại, đứng bất động dưới vòi nước chảy xối xả.

Tắm xong Trà thấy người thật dễ chịu và đi lên phòng vặn quạt máy ngồi hong khô tóc. Trà ngồi trên mép giường, quay lưng về phía quạt máy, mắt hướng nhìn ra một khoảng trời nhiều mây đang trôi ngoài cửa sổ. Đến khi chú Phan bước vào phòng làm Trà giật mình quay lại, mới hay lúc nãy Trà quên đóng cửa phòng.

Chú Phan lúng túng nói:

- Chú định lên hỏi Trà chuyện này.

- Chú ra đi, bước vào phòng cháu làm gì vậy? – Trà đứng bật dậy hỏi.

- Trà...

Giọng người đàn ông lạc đi.

- Ông buông tôi ra – Trà kêu lên và vùng vẫy trong vòng tay của người đàn ông.

- Trà giống... mẹ quá – Chú Phan thều thào.

- Đồ khốn nạn – Trà thét lên. Và như có một sức mạnh kỳ diệu nào hỗ trợ, Trà đã thoải mái vòng tay của lão Phan và vụt ra khỏi phòng. Với nỗi đau đớn tột cùng và lòng uất nghẹn, đè nén tiếng khóc.

- Ba ơi...

Trà kêu lên, như một con chim bị thương khi nghĩ tới ông Toàn. Người cha mà cô yêu quý đang còn ở một nơi nào xa xôi chưa kịp trở về. Và nghĩ đến người mẹ thiếu tình chung thủy, đã sống với một người đàn ông vô liêm sỉ.

Khóc chán chê, Trà không còn nước mắt để khóc được nữa, hai mắt cô ráo hoảnh, ngó thẳng lên trần nhà như muốn tìm thấy ở đó gương mặt đáng nguyên rủa của chú Phan. Cuối cùng Trà bật dậy, vợ vội quần áo chạy xuống nhà lao vào phòng tắm. Trà vắn nước xối xả và đứng dưới vòi nước bông sen kỳ cọ thân thể mình một cách cẩn thận. Trà muốn cho chất xà phòng trôi đi tất cả những ám ảnh còn để lại trên da thịt mình.

Tắm xong Trà mặc bộ quần áo mới còn thơm mùi long não, thứ vải mịn và mát làm cho thân thể Trà thấy dễ chịu. Trà nhìn gương mặt mình trong gương, đôi mắt đỏ hoe hình như sưng to lên. Trà chải tóc, rồi đi xuống nhà ngồi trong chiếc ghế xa-lôn. Chuyện xảy ra vừa rồi giống như một giấc mơ, Trà thần thờ suy nghĩ xem mình sẽ phải làm gì. Nói lại chuyện này với mẹ chẳng? Trà cắn môi, tâm hồn cô lạng đi, như rơi vào một cõi mê mông.

Bất ngờ Trà cười nhỏ trong miệng, đôi mắt cô rục sáng, muốn gào thét, muốn đập phá tất cả những gì thấy được trước mặt. Tất cả những thứ đồ vật trong ngôi nhà này bỗng nhiên đáng ghét, đáng phải đập tan nó đi. Và Trà cầm ngay cái gạt tàn thuốc trước mặt mình – cái gạt tàn thuốc thường ngày chú Phan vẫn gạt tàn thuốc vào đấy – và ném mạnh vào kệ sách. Một tiếng "xoảng" vang lên, cái gạt tàn thuốc vụn ra từng mảnh và văng tung tóe xung quanh. Sau đó Trà ngồi lạng đi, bất động.

Có tiếng chuông gọi cổng vang lên, Trà nghe nhưng không buồn ra mở cửa. Người nhấn chuông chứng tỏ có sự khẩn nài đáng kể, nên tiếng chuông cứ reo hoài thành những hồi dài phát sốt ruột. Cuối cùng Trà uể oải đứng lên. Bước chân Trà vô ý dẫm lên những mảnh thủy tinh vỡ, như Trà cũng không buồn tránh bước bừa qua.

Gương mặt Trà bấy giờ giống như một người điên.

- Anh đây, Sỹ đây mà – Người đứng ngoài cổng nói – Sao không mở cổng cho anh vào?

Trà hỏi một cách dửng dưng :

- Anh đến đây làm gì?

- Ở kia – Sỹ ngạc nhiên – Chính em đã có hẹn với anh chiều nay đến rồi mình cùng đi chơi. Không lẽ em quên rồi sao?

- Trời ơi, sao anh không đến sớm một chút? – Trà gắt lên.

- Phải đợi em ngủ trưa dậy đã chứ – Sỹ cười cười.

- Thôi, anh về đi – Trà thần thờ nói.

- Sao lại về, em đang buồn và chán nản ghê gớm.

- Buồn và chán mình thì đi chơi cho đỡ buồn – Sỹ thuyết phục – Mở cổng cho anh đứng chứ, đứng ngoài này lâu lắm rồi.

Trà mở cửa như một người vô hồn. Sỹ dẫn xe vào sân. Sau khi dựng xe dưới thềm nhà, Sỹ nhìn Trà hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra thế?
- Không.
- Sao ngó bộ em như mất hồn vậy?
- Em mệt.

Sỹ cười, giọng ân cần:

- Có lẽ tại em ngủ trưa. Người ngủ trưa mới dậy thường có cảm giác uể oải.
- Anh vào nhà đi – Trà nhìn Sỹ nói.
- Kìa, mắt em cũng sưng to và hình như em vừa khóc, đúng không?
- Sỹ hốt hoảng kêu lên.

Trà lắc đầu:

- Không phải khóc, tại em dụi mắt đấy.
- Đừng có giấu, cô bé, dụi mắt thì làm sao đến nông nỗi như vậy. Nói đi, đã có chuyện gì xảy ra trong lúc anh chưa tới?
- Đã bảo không có chuyện gì đâu, em vừa ngủ mới dậy thôi.

Sỹ rút thuốc ra hút, anh nhả khói và nhìn đồng hồ nói:

- Mình đi ngay hay chờ nắng dịu một chút?
- Ngồi đây nói chuyện, chờ mắt em em bớt sưng đã chứ.
- Em lấy nước nóng rửa mặt và đắp mắt bằng khăn tẩm nước nóng là bớt ngay.
- Vậy em lên phòng một chút, anh Sỹ ngồi đợi nhé – Trà bỗng vui vẻ nói.

- Lên phòng làm gì?

- Thì đắp mắt bằng khăn tẩm nước nóng như anh đã bày cho, mắt bớt sưng mới đi chơi được chứ?
- Làm được không, để anh giúp cho.

Trà đứng lên, cười nói:

- Thôi, anh cứ ngồi dưới này để một mình em làm được rồi. Cắm lên phòng đấy nhé!
- Nhưng chẳng lẽ em cứ để khách tới nhà phải nhịn khát sao, ít ra cũng cho anh một ly nước lạnh chứ? – Sỹ cười.
- Anh đâu phải là khách, nhưng thôi, anh sẽ có một ly nước đá lạnh uống trong lúc chờ đợi.

Trà rót nước trong tủ lạnh mang ra cho Sỹ rồi bỏ lên phòng. Cô ấy lấy một chiếc khăn mặt nhỏ, đổ nước sôi trong bình thủy ra một cái thau nhôm rồi nhúng chiếc khăn mềm vào, vắt ráo nước và đắp lên hai mắt. Trà làm đi làm lại nhiều lần cho đến khi nước trong thau nguội thì thay nước mới. Khoảng nửa tiếng sau, Trà cảm thấy đôi mắt mình dễ chịu, cô nhìn vào gương thấy mắt đã bớt sưng. Trà

không ngờ Sỹ cũng biết cái mẹo vặt này. Trà nhìn mình trong gương, hai bàn tay áp lên hai bên gò má, cảm thấy hơi nóng còn rục lên trong da mặt. Trà lấy lượt gỡ tóc và đi xuống nhà.

- Xong chưa? Sỹ vồn vã hỏi.

- Xong rồi, phương thuốc nước nóng của anh bày thật hiệu nghiệm, đôi mắt đã bớt sưng rồi.

- Vậy thì sửa soạn nhanh lên cô bé – Sỹ giục.

- Anh định đưa em đi đâu? – Trà ngồi đối diện với Sỹ, hỏi.

Sỹ cười:

- Đi chỗ nào mà em thích.

- Vâng, chiều nay em bỗng muốn đi chơi, mình có thể đi suốt đêm luôn.

Sỹ ngạc nhiên nhìn Trà:

- Sao, em không sợ mẹ la à?

- Còn cái gì nữa đâu mà sợ – Trà cúi mặt đáp.

- Vậy thì thiếu chi chỗ anh đưa em tới.

Sỹ vui vẻ ném mẫu thuốc tàn ra ngoài cửa sổ rồi đứng lên với một cử chỉ hết sức nôn nóng.

Trà nhìn Sỹ cười:

- Đợi một chút, em còn phải sửa soạn nữa chứ. Và nói chung, tối nay em phải ăn mặc thật suya, phải diện hết sẩy mới được và tối nay anh sẽ thấy nhỏ Thanh Trà này nhảy.

Sỹ cười tít mắt:

- Lâu lắm mới thấy em nói nghe được và tối nay chắc sẽ là một buổi tối vui vẻ.

CHƯƠNG BẢY

Tối nay Trà uống thật nhiều bia, uống đến nỗi Sỹ phải ngăn lại, không cho Trà uống nữa. Cả bàn tiệc ai cũng điều ngạc nhiên trước thái độ của Trà. Tối nay Trà như một người khác, không còn là một cô gái rụt rè như trước đây nữa, cô đã biến thành một người con gái bạo dạn, từng trải. Mỗi lần tiếng nhạc nổi lên, Trà ra hiệu cho Sỹ và hai người lại bước ra sàn nhảy. Trà nhảy đến độ mệt lả, nhưng bất cứ bản nhạc nào cũng đều có Trà tham dự. Mới đầu Trà rất thích thú trước bạn bè, nhưng rồi sau đó Sỹ nhận ra sự khác thường trong tính cách của Trà tối nay.

Sau khi bỏ điệu nhảy giữa chừng vì mệt lả, Sỹ dìu Trà về bàn tiệc trong góc, đặt cô ngồi xuống ghế và hỏi khẽ:

-Tối nay em sao vậy?

-Có sao đâu! – Giọng Trà lè nhè.

-Em làm anh và bạn bè rất ngạc nhiên. Tối nay em giống như một người nào khác chứ không phải là cô Trà mấy hôm nữa.

-Rồi sao?

-Em bắt anh nhảy mệt nghỉ, đúng là một buổi tối điên loạn! – Sỹ cười. Trà nhướng đôi mắt lơ lơ nhìn Sỹ, hỏi:

-Anh không thích em nhảy à?

-Thích chứ, nhưng em đã say quá rồi. Hay là anh đưa em về nhà nghỉ nhé?

-Không, em không muốn về nhà đâu.

-Nhưng em ngồi đã không muốn vững nữa rồi – Sỹ lo ngại nói.

-Em không té và bắt anh phải cõng đâu mà sợ – Trà cười khúc khích.

-Nhưng nhà hàng cũng sắp đóng cửa, không lẽ em cứ ngồi đây hoài sao?

-Anh sợ thì cứ về trước đi, em ngồi hoài ở đây cho tới sáng.

Sỹ cười, giọng giễu dành:

-Em say quá rồi, để anh đưa em về.

-Không, đã bảo tối nay em không thể về nhà, em sẽ đi lang thang ngoài đường suốt đêm cho anh coi.

Sỹ lắc đầu. Bạn bè trong bàn tiệc đã bắt đầu đứng lên từ giã ra về.

Trà ngồi ngả người

trong ghế, đầu óc mơ hồ như trôi trên một con sông đầy sóng.

Những bóng người vụt qua trước mặt Trà ngồi mắt hút vào một vùng sâu thẳm nào đó. Trong những bóng người vụt qua, những gương mặt thoáng hiện, Trà gặp lại bộ râu quai dị và đôi mắt đỏ ngầu của chú Phan. Trà bỗng ôm lấy mặt kêu lên, rồi gục xuống bàn khóc nức nở.

Sỹ hốt hoảng lay vai Trà, hỏi:

-Em làm sao vậy?

Trà lắc đầu và bây giờ chỉ biết khóc tức tưởi của Trà trong căn phòng đèn đã bật sáng.

Những người khách cuối cùng cũng đã ra về, khiêu vũ trường đã vắng lặng, chỉ còn những người phục vụ nhanh chóng dọn dẹp lại bàn ghế. Sỹ ái ngại nhìn họ và dỗ dành Trà:

-Người ta sắp đóng cửa, anh đưa em về!

Trà ngược đôi mắt mờ lệ nhìn Sỹ:

-Em chán quá, em khổ quá, em không muốn về nhà.

-Nhưng trước mắt phải ra khỏi nhà hàng cái đã, người ta sắp đóng cửa.

-Nhưng anh đừng đưa em về nhà. Tối nay em về em sẽ tự tử.

Sỹ cười nhẹ:

-Thôi được rồi, em muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi, đừng có đòi tự tử

nữa, ghê quá!

Trà gắt:

-Em không nói đùa đâu, anh đừng có rêu em.

-Thôi, về đi, anh không trêu em đâu! – Sỹ ngọt ngào dỗ Trà.

-Vậy thì được.

Trà đứng lên, cô gượng cho khỏi phải ngã. Bây giờ Trà mới hiểu mình đã say. Sỹ dìu Trà đi ra phía thang máy. Sỹ ấn nút gọi thang máy từ dưới tầng trệt, ánh đèn chớp liên tục báo hiệu thang máy đang lên. Khi cánh cửa thang máy bật mở, Sỹ dìu Trà bước vào. Xuống tới đất, nhà hàng vắng hoe, Sỹ đặt Trà ngồi xuống ghế đợi và anh sang đường lấy xe.

Lúc dìu Trà ra khỏi nhà hàng, Sỹ hỏi:

-Em ngồi xe nổi không hay phải kê chiếc xích lô?

-Ngồi nổi, anh cứ chạy thả ga – Trà cười.

Đợi cho Trà ngồi lên xe và vòng tay của Trà ôm cứng lấy người mình, Sỹ mới dám cho xe chạy. Chiếc Dream chồm tới, con đường trước mặt đã thưa người. Đêm khuya, gió lạnh từ hướng bờ sông thổi suốt lòng đường trống trải khiến Trà cảm thấy lạnh run. Cô dựa sát vào Sỹ như tìm hơi ấm đồng thời cũng để khỏi té xuống đường. Sỹ không dám phóng xe nhanh, anh chỉ chạy chậm chậm và quả thật không biết đưa Trà về đâu.

Ngồi phía sau, Trà lại nhắc bằng cái giọng nhão nhèo:

-Anh Sỹ đừng đưa em về nhà đây nhé, em không thích đâu!

-Sao vậy?

-Đưa về nhà em sẽ tự tử.

Sỹ cười:

-Bộ em nói chết dễ lắm sao?

-Em không đùa đâu!

-Nhưng việc gì khiến em tự tử?

-Không biết.

-Hay là về nhà anh?

-Không. Em chỉ thích đi lang thang ngoài đường.

Sỹ cười:

-Thôi, đừng có khùng!

-Em chưa khùng đâu – Trà cự nự.

-Chỉ mới điên thôi, phải không?

-Anh nói sao cũng được, nhưng tối nay dứt khoát em không muốn về nhà.

-Nhưng cũng không thể đi lang thang ngoài đường suốt đêm được!

-Sao không? – Nếu anh sợ thì để em đi một mình.

-Ai lại để em đi một mình vào giờ này?

-Hay là anh sợ xe hết xăng, nếu vậy anh cứ chạy đi, em sẽ đưa tiền

cho anh đỡ xăng.

Sỹ cười phá lên:

-Giờ này đâu còn ai bán xăng đâu mà đỡ?

-Xăng vừa hè thiếu gì!

-Hôm nay em thật lạ, Trà ạ! Anh hoàn toàn ngạc nhiên không thể hiểu nổi – Sỹ nói.

-Làm sao anh hiểu được, chính em cũng không hiểu nổi mình kia mà!
– Trà cười.

-Em đi thang lang bộ không sợ mẹ đi tìm à?

-Không, đã chắc gì bà ấy tìm. Giờ này có khi bà ấy cũng chưa về nhà. Nhưng anh đừng nói nữa, em thù ghét ngôi nhà ấy, thù ghét mẹ, thù ghét những người đàn ông trên đời này.

Trà nói như điên, Sỹ ngạc nhiên quá sức, Trà tiếp:

-Em thù ghét luôn cả anh nữa.

-Anh có làm gì để anh thù ghét đâu? – Sỹ cười.

-Em ghét cái mặt của anh.

-Chúa ơi! – Sỹ kêu lên.

-Cho anh kêu tới Phật em cũng thù ghét cái mặt của anh như thường.

-Nhưng anh vô tội, ngây thơ? – Sỹ đùa.

-Anh ngây thơ... vô số tội thì có!

Sỹ kêu trời trong bụng, đúng là hôm nay cô gái ngồi sau lưng anh đã bất bình thường. Sỹ đã không hiểu chuyện gì đã xảy ra cho Trà, nhưng đầu óc anh cũng không đủ tỉnh táo để tìm ra câu giải đáp hợp lý. Sỹ cũng đang ở trong cơn say là đà, trí óc anh mơ hồ, lãng đãng. Có điều Sỹ biết rằng không thể trở Trà đi thang lang như vậy ngoài đường, mà phải tìm một chỗ nào để đưa Trà về.

Trà véo vào lưng Sỹ, gắt:

-Anh đang âm mưu gì đó?

-Trời ơi, anh đâu có âm mưu gì đâu! – Sỹ kêu lên.

-Sao anh lại im lặng đáng sợ như vậy?

-Anh đang suy nghĩ.

-Như vậy là đang âm mưu rồi, còn chối gì nữa? – Trà cự nự.

-Anh thề là không có âm mưu gì đâu.

-Mặc kệ, cho dù anh có đang âm mưu gì để hại em, Nhỏ Thanh Trà này cũng không sợ. Đòi em chẳng có gì để sợ.

Sỹ dè dặt nói:

-Thôi, hay là cứ về anh ngủ tạm tối nay đi, mai sẽ tính tiếp?

-Không được, em thề sẽ chẳng bước vô bất cứ một ngôi nhà nào, nhà anh lại càng không muốn. Đã bảo em thích đi lang thang ngoài đường.

-Em khùng quá rồi Trà ơi!

-Anh khùng thì có.

Sỹ nhăn nhó:

-Chạy suốt đêm qua hết những con đường trong thành phố này sao?

-Anh không dám à? – Trà hỏi.

-Mình đi như vậy sẽ bị đội dân phòng tuần tra tóm cổ lấy! – Sỹ dọa.

-Càng hay!

-Hay nỗi gì?

Trà cười ngặt nghẽo:

-Em sẽ khai là anh dụ dỗ em bỏ nhà đi thang lang, ít nhất anh cũng tạm giữ hai bốn

tiếng đồng hồ, chắc là vui lắm!

-Em đừng đùa kiểu đó, không hay ho gì đâu! – Sỹ nhăn nhó nói.

-Em bây giờ là người thích đùa, thích những trò chơi quái ác cho đỡ buồn – Trà véo vào lưng Sỹ, nói.

Sỹ không biết cô gái bất bình thường này nói đùa hay nói thật, nhưng anh ta cũng phải kiêng dè trước thái độ khó hiểu trong lúc say của Trà.

Sỹ bực dọc hỏi:

-Anh thật chẳng hiểu em muốn gì, bây giờ em muốn đi đâu?

-Em chỉ muốn đi thang lang ngoài đường chứ không muốn về nhà, rất là dễ hiểu, sao

anh cứ thắc mắc hoài vậy?

-Nhưng không thể đi lang thang suốt đêm ngoài đường được.

Trà gục đầu vào lưng Sỹ, cơn buồn ngủ này giờ bỗng chụp xuống hai mắt Trà khiến cô rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

-Em làm sao vậy? – Sỹ quay lại hỏi.

-Em buồn ngủ quá!

-Vậy mà đòi đi lang thang suốt đêm ngoài đường – Sỹ cười một cách khoái trá.

-Vậy anh định đưa em đi đâu, nên nhớ là em không muốn về nhà đấy nhé!

-Được rồi cô bé cứ yên chí...

Sỹ tăng thêm ga cho chiếc Dream chạy nhanh hơn, nuốt dần con đường đêm đầy gió lạnh.

Một lúc sau, Sỹ dừng xe lại trước một ngôi nhà yên tĩnh trong khu cư xá miệt Đa Kao. Trà lảo đảo xuống xe, cô đứng không vững khiến Sỹ phải đỡ bằng một cánh tay, còn tay kia Sỹ với ấn vào nút chuông điện. Ít phút sau có người từ trong đi ra đứng phía sau cánh cổng sắt, hỏi;

-Ai đó?

-Tôi đây, Sỹ đây.

Giọng một người thanh niên cầu nhàu:

-Tìm ai mới được chứ Sỹ thì thiếu gì, ai mà biết!

-Chị Năm có nhà không? – Sỹ bực bội.

-Có.

-Làm ơn mở cửa dùm tôi, báo cho chị Năm hay là có Sỹ tới, tôi là người quen của chị Năm.

Giọng người thanh niên gắt gỏng:

-Chờ đó!

Sỹ chửi thề trong bụng, gã thanh niên là ai sao nhiều lần tới đây Sỹ không biết hẳn và tại sao gã lại có thái độ gắt gỏng đối với khách như vậy? Sỹ bực dọc để Trà dựa lưng vào tường cho đỡ mỏi tay. Trà chập chờn trong một cơn buồn ngủ không thể chống trả nổi, cô cũng chẳng biết mình đang ở đâu và làm gì, chỉ mong muốn một điều duy nhất là được ngã lưng trên giường hay bất cứ chỗ nào để ngủ một giấc, ngoài ra Trà không mơ ước gì hơn.

Ngôi nhà đối với Sỹ không xa lạ, anh đã đây rất nhiều lần với nhiều cô gái khác nhau.

Chị Năm là một vũ nữ nổi tiếng trước ngày giải phóng, bây giờ nhan sắc đã tàn phai, sống một mình trong ngôi nhà của người chồng hờ để lại sau khi ông ta vượt biên ra nước ngoài. Ngôi nhà khá yên tĩnh, nằm trong khu cư xá, ít ai để ý. Chị Năm đau khổ khi thất cơ lỡ vận mấy phen ở chợ trời Huỳnh Thúc Kháng, vốn liếng của người chồng hờ để lại hết sạch, không biết làm nghề gì bèn dùng hai căn phòng trống cho thuê giờ lấy tiền. Những người đến đây hầu hết là dân lấm tiền nhiều của và biết chi đẹp. Dĩ nhiên toàn là đàn ông, thanh niên kèm theo một cô gái bao nào đó. Mỗi người đến đây thuê phòng tính tiền giờ, còn mang theo đủ thức ăn, từ thịt nguội, chả lụa, trái cây tới những lon bia, những lon đồ hộp. Họ chỉ ở một hai tiếng đồng hồ, trả cho chị Năm một khoảng tiền, thức ăn thừa đương nhiên để lại, chị để đầy tủ lạnh. Cuộc sống của chị Năm coi bộ nhàn nhã và vui vẻ, nhất là chị quen được nhiều hạng người, đủ mọi thành phần trong xã hội. Coi như để tưởng nhớ lại một thời vang bóng trước đây. Đôi khi có một ông khách sồn sồn nào đó đưa bồ nhí tới làm quen với bà chủ sau đó thì mời bà chủ nhà đi nháy ở một khiêu vũ trường nào đó, chị Năm vui vẻ nhận lời, không mặc cảm, cốt sao tìm lại không khí của vũ trường ngày nào, dù rằng sau đó trở về đối diện với đêm dài trong căn nhà trống trải quạnh hiu, chị Năm khóc tím tím, hối tiếc lại tuổi thanh xuân của mình, trách sao thời gian đi quá nhanh.

Sỹ cũng là một khách quen của chị Năm. Anh ta đến đây thường xuyên và mỗi lúc đến đều mang theo một cô gái khác nhau đến nỗi chị Năm cũng không buồn thắc mắc, chỉ biết sau đó vài giờ đồng hồ Sỹ dúi vào tay chị Năm một khoản tiền phòng kèm theo tiền thưởng

xứng đáng. Đối với Sỹ là khách sộp nên chị Năm đối đãi tử tế. Nhưng hôm nay tự nhiên nhà này bỗng có thêm một gã thanh niên lạ mặt đáng nguyên rửa đó, Sỹ bực dọc nhổ nước bọt. Cánh cổng xích mở, chị Năm mặc bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, tươi cười nhìn Sỹ nói:

-Tuởng ai, hóa ra cậu Sỹ! Sao tới khuya vậy?

-Phòng có ai không hả chị? – Sỹ hỏi.

-Không.

Sỹ nhếch mép cười:

-Tôi đi với một cô bạn, ấy hơi say, cần nghỉ ngơi.

-Một cô mới tinh à? – Chị Năm nheo mắt hỏi.

Sỹ không đáp, anh ta dìu Trà vào phòng, đặt Trà ngồi trên ghế Sa-lông rồi ra dẫn chiếc Dream vào.

Gã thanh niên lạ mặt vẫn đứng ở góc phòng nhìn Sỹ: hết nhìn Sỹ, anh ta lại quay nhìn Trà

đang ngả đầu lên thành ghế thiu thiu ngủ.

Đưa mắt nhìn gã thanh niên, hỏi chị Năm:

-Ai thế chị Năm?

-Thằng em của tôi đấy, nó tên là Triều.

Sỹ tiến tới bắt tay Triều, giọng xởi lởi:

-Chào anh, tôi là Sỹ, khách quen của chị Năm.

Triều làm thinh, Sỹ móc thuốc mời Triều hút, anh ta cầm lấy không một tiếng cảm ơn. Chị Năm trao cho Sỹ xâu chìa khóa phòng và hỏi:

-Cậu Sỹ ở tới mấy giờ nhỉ?

-Suốt đêm.

Vừa nói Sỹ vừa dứt xâu chìa khóa vào túi quần. Chị Năm liếc nhìn Trà và kéo tay Sỹ tới góc phòng, hỏi:

-Cậu tìm ở đâu vậy?

-Cái gì? – Sỹ giả vờ.

-Còn giả vờ với chị làm gì cậu em! – Chị Năm cười– Cái con bé đang ngồi trong ghế kia trông xinh đẹp lộng lẫy quá, cậu thiệt là tài!

-Cảm ơn.

Phòng đã sửa soạn xong trên lầu, cậu có cần thức ăn không?

-Chúng tôi ăn rồi, không đói đâu, chỉ cần nghỉ ngơi thôi - Sỹ nói.

-Nếu cần gì thì cậu cứ nói, tôi có thể bảo thằng em giúp cho.

Sỹ liếc Triều hỏi:

-Anh ta là ai mà mặc coi "ngầu" quá vậy chị?

-À là thằng em kết nghĩa, coi vậy chứ hiền lắm, không có gì đâu.

-Sao thấy mặt anh ta không có cảm tình?

-Thì còn lạ mà, mai một quen nhau thì trở thành bạn bè chứ có gì đâu! – Chị Năm

cười.

Triều là một thanh niên dong dỏng cao, da ngăm ngăm, mái tóc dài lười biếng chải gỡ trông rất bụi. Đôi mắt Triều sáng và thoáng nét buồn bã, nhưng phải nói là Triều có đôi mắt rất đẹp, giống như mắt nhung. Triều cao hơn Sỹ một cái đầu, ăn mặc bình thường và có vẻ khắc khổ. Triều rít những hơi khói và lơ đãng trước mọi chuyện.

Sỹ nói:

-Thôi, tụi này lên phòng. Mệt quá!

-Được, cậu cứ tự nhiên. Có cần gì cứ bảo với cậu Triều, lúc nào cậu ấy cũng thường trực dưới nhà.

Sỹ tới lay vai Trà đổ dành:

-Bây giờ chúng ta lên hòng nghỉ ngơi, em đi nổi không?

Trà tựa mình ú ớ rồi hỏi:

-Đây là đâu?

-Yên chí, không phải nhà em – Sỹ nói.

-Nhà anh à?

-Không phải, nhà của "bà chị", nhưng đảm bảo rất yên tĩnh.

Trà nhăn nhó, giọng ngái ngủ:

-Em mệt quá, chắc đi không nổi nữa đâu.

-Anh sẽ dìu em lên cầu thang, đứng lên đi.

Khi Sỹ dìu Trà đi lên cầu thang, Triều hỏi chị Năm:

-Thằng đó quen với chị ra sao?

-Nó là khách thường xuyên thuê phòng, chơi sộp lắm!

-Trông cái mặt nó đàng điếm quá, tôi không chịu nổi.

-Nhưng nó có rất nhiều tiền.

-Kệ xác nó. Hôm nay nó dẫn đàng ruột của nó tới đây à?

-Không, một cô gái kia bị dụ dỗ rồi, nghi ngờ quá!

Chị Năm cười:

-Thôi cậu em ơi, các cô gái bây giờ kể số gì, thấy gã đàn ông nào có tiền là nhào vô, chưa biết ai dụ dỗ ai đâu. Nhưng đó là chuyện của thiên hạ, hơi đâu cậu thắc mắc.

Triều nhếch mép cười:

-Tôi cũng có một đứa em gái cũng cỡ tuổi cô này, nó cũng hiền và đẹp lắm. Thấy cô gái lúc nãy, tôi nhớ tới em tôi. Thằng cà chớn đó mà dụ dỗ, hại đời cô gái kia là tôi nhất định can thiệp đấy!

-Chuyện của người ta, cậu xía vô làm gì?

Triều cười cười:

-Chị cũng biết tánh tôi rồi mà, chắc chị không quên cái đêm ở vũ trường cách đây một tuần lễ...

Đúng, chị Năm không thể nào quên điều Triều vừa nhắc nhở bởi vì chính nó đã tạo điều kiện cho chị Năm quen biết với thanh niên đang

ngồi trước mặt chị.

Hôm đó đúng là một ngày kinh khủng đối với phụ nữ độc thân đã từng là một cô gái ăn chơi nổi tiếng của Sài Gòn trước đây – Chị Năm hay là vũ nữ Phương Ly – bỗng hồi tưởng lại ánh đèn màu trên sàn nhảy, cô gái đẹp lộng lẫy của hai mươi ba năm về trước đã một mình đến vũ trường Intershop không phải để nhảy mà là để ngắm người khác nhảy và tìm lại kỷ niệm một thời vang bóng của mình.

Phương Ly ăn mặc đúng thời trang, chị vận chiếc váy màu xanh dịu, có những đóa hoa cúc trắng lớn, mang đôi giày nhảy màu trắng, gót cao vừa phải so với khổ người của chị. Tóc Phương Ly không còn để dài tự nhiên, cho buông xõa xuống vai nữa mà đã uốn ngắn theo thời trang và hợp với lứa tuổi của chị. Phương Ly ngồi một mình trong chiếc bàn trong góc, chị đã uống hai ly rượu và ngồi trầm ngâm thưởng thức những điệu thuốc có mùi thơm bạc hà trong tiếng nhạc và bóng mờ của những cặp tình nhân qua các điệu nhảy. Phương Ly đã khóc ngon lành như một đứa trẻ con nhưng không phải là những giọt nước mắt đau xót cho một khoảng đời của một chị đã mất đi mà chính hạnh phúc của một người sống lại phút giây hoài cảm, dù rằng bây giờ Phương Ly của ngày xưa đã trở thành một thiếu phụ, nhan sắc đã lặn chìm vào những tháng ngày cô độc mênh mông.

Phương Ly đâu biết rằng lúc ấy ở một góc khác của vũ trường có một người cô độc khác đang nhìn mình, đó là Triều. Anh ta cũng đang ngất ngưởng trong một cơn say, trên bàn chất đầy những lon bia. Đặc biệt Triều uống bia không cần ăn, anh chỉ lặng lẽ hút thuốc và qua những vòng khói, Triều mỉm cười. Nụ cười của Triều mang vẻ khinh bạc và không dành cho một người nào khác, chỉ dành riêng cho mình. Đặc biệt Triều không bước ra sàn nhảy nhưng anh lại thường xuyên có mặt ở vũ trường này, cũng ngồi trong chiếc bàn góc khuất và thường ngồi một mình.

Lúc bấy giờ sàn nhảy đang nghẹt người, bỗng từ chiếc bàn bên cạnh có một người đàn ông béo phì rời ghế đứng lên về phía Phương Ly. Ông ta say khướt, mặt đỏ như gấc. Bằng một cử chỉ hết sức lố lảng, ông ta tỏ ý mời Phương Ly nhảy. Nhưng Phương Ly cảm thấy không hứng thú vì lúc đó chị đang còn trong cơn xúc động, những giọt nước mắt còn lăn trên má. Phương Ly vội lấy khăn chấm những giọt nước mắt nóng hổi của mình và lắc đầu từ chối, lập tức ở bàn bên cạnh những người đàn ông khác cười ồ lên khiến cho gã đàn ông béo phì bị chạm tự ái, ông ta không cần lịch sự nữa mà nắm tay kéo Phương Ly đứng lên với lời lẽ thô bạo, lẽ nhè:

-Cô phải nhảy với tôi bản này! – Người đàn ông nói như truyền lệnh.

-Tôi không biết nhảy – Phương Ly sợ hãi nói.

-Biết, cô phải biết.

-Nhưng tôi không thích – Phương Ly nghiêm giọng.

Gã đàn ông say rượu móc túi lấy một xấp tiền đặt trên bàn, hất mặt hỏi:

-Bao nhiêu đó đủ chưa?

-Không, tôi không nhảy để lấy tiền, tôi không phải hạ người như ông tưởng đâu!

-Ồ ngu.

Kèm theo câu chửi là một cái tát của người đàn ông giàng thẳng vào mặt Phương Ly, nhưng cô đã kịp đưa tay lên đỡ. Người đàn ông định tát cái thứ hai nhưng cánh tay ông ta bất ngờ bị siết chặt và bề ngoặt ra sau. Người can thiệp giúp Phương Ly không ai khác hơn là Triều, anh thanh niên cô đọc giữa đám đông ngồi ở chiếc bàn trong góc khuất của vũ trường.

-Mày muốn gì? – Gã đàn ông béo phì hỏi.

Muốn ông bỏ cái trò bắt nạt phụ nữ và ngoan ngoãn trở lại bàn ngồi với những người bạn của ông để thưởng thức hết một đêm vui. Đơn giản vậy thôi và... chấm hết! – Triều nghiêm giọng nói.

-Tại sao mày can thiệp vào chuyện này? – Giọng gã đàn ông sặc sụa hơi men.

-Tôi không cần phải giải thích nhưng ông không nghe tôi thì chớ trách.

Bạn bè của gã đàn ông béo phì ngạc nhiên há hốc, mắt hết phản ứng. Triều vẫn kèm chặt tay người đàn ông và nhìn thẳng vào đôi mắt lờ đờ của ông ta. Đôi mắt đỏ ngầu ấy vội sụp xuống và Triều buông tay cho gã đàn ông lủi thủi đi về bàn hán.

-Tôi sợ quá! – Phương Ly nói trong tiếng nước nở.

-Chị cứ bình tĩnh, chị ngồi có một mình à? – Triều hỏi.

-Vâng.

-Tôi ngồi chung bàn với chị.

Và không cần biết người phụ nữ có đồng ý hay không, Triều thân nhiên ngồi xuống cạnh Phương Ly. Anh đưa cho chị ly rượu và nói:

-Chị uống thêm một chút cho bình tĩnh. Gã đàn ông đó chẳng dám làm gì chị đâu.

Phương Ly lắc đầu:

-Tôi uống quá nhiều rồi, có lẽ tôi phải về.

-Chị sợ tên đàn ông ấy à? Triều ngạc nhiên hỏi.

-Không, tôi chán!

-Nhà chị ở đâu, tôi sẽ đưa chị về?

Phương Ly nhìn Triều, chị gật đầu:

-Vâng, nếu anh thích.

-Tôi chẳng thích thú gì cả, tôi muốn cho người ta không bắt nạt chị

thôi – Triều nói như gắt.

Phương Ly mỉm cười:

-Vâng, thì tùy anh.

-Tôi là Triều – Anh thanh niên tự giới thiệu mình.

-Tôi là... chị Năm.

-Sao?

-Xin lỗi, tôi là Phương Ly, người ta quen gọi là chị Năm – Phương Ly cười nhỏ.

-Tôi thích gọi là chị là... chị Năm hơn! – Triều nói.

-Vâng, tùy anh.

-Không, bây giờ phải nói là tùy chị chứ?

-Được, anh thích gọi sao thì gọi, tôi cũng vẫn là tôi thôi.

Triều không đưa chị Năm về nhà ngay mà hai người đi bộ lang thang qua các con đường lộng gió đêm của thành phố. Cuối cùng Phương Ly nhận ra đó là con đường dẫn ra hướng bờ sông. Và rồi trong lúc cùng ngồi nghỉ chân trên bờ đá nhìn xuống mặt nước đen ngòm phía dưới và lắng nghe tiếng sóng sông vỗ nhịp nhàng vào bờ đá, Triều đã kể cho Phương Ly nghe hoàn cảnh của anh ta.

Triều là con trai của ông Thành, một cán bộ tập kết trở về Sài Gòn sau ngày giải phóng và làm giám đốc của một nhà máy lớn. Khi ông Thành đi tập kết, Triều chỉ mới là cái bào thai trong bụng mẹ là bà Liễu. Khi ông Thành về Sài Gòn tìm gặp lại mẹ con Triều thì lúc này bà Liễu đã có một đời chồng khác. Ông Thành ở riêng trong một biệt thự do nhà nước cấp, còn Triều từ lúc trước giờ vẫn sống với bà Liễu trong ngôi nhà của người cha ghe. Khi ông Thành về nhận đưa con trai, bà Liễu khóc hết nước mắt vì nỗi hối hận giày vò, còn Triều sau đó bỏ học vì biết được sự thật mà anh không tài nào chịu đựng nổi, Triều không ở với mẹ trong ngôi nhà đó nữa, cũng không chịu về ở với ông Thành mà bỏ đi bụi đời, sống lang thang với bạn bè. Và tối hôm đó Triều gặp Phương Ly ở vũ trường.

Nghe xong Triều kể về mình, Phương Ly cười, hỏi:

-Anh kể cuộc đời anh cho tôi nghe làm gì?

-Nghe cho đỡ buồn – Triều đáp tình bơ.

-Còn cuộc đời của tôi, anh có muốn nghe không? – Phương Ly hỏi.

-Muốn, nhưng không nghe bây giờ.

-Tại sao?

-Vi tôi và chị còn gặp nhau dài dài, thế nào rồi cũng có dịp kể cho tôi nghe.

-Anh thật kỳ cục!

-Tính tôi như vậy đấy, cho nên tôi rất khó chịu với gã đàn ông lúc này đối xử thô bạo với chị.

-Cám ơn anh.

-Khỏi.

Triều nói và ném một cục đá xuống dòng sông. Tiếng rơi của cục đá chìm mất trong tiếng sóng. Đêm ở bờ sông thật lạnh, gió lộng thổi mang theo vị mặn của biển và mùi hương đồng nội của vùng đất bên kia sông. Phương Ly ngồi lặng lẽ nhìn dòng sông thăm thẳm không biết trôi về đâu. Chị cảm thấy cuộc đời mình giống như dòng sông đêm.

-Chị lạnh không? – Triều hỏi

-Lạnh.

-Nếu vậy thì ngồi đây làm gì, chúng ta đi tìm cái gì ăn, tôi đói quá rồi. Chị có thấy đói không?

Phương Ly nhìn Triều, gật đầu. Hai người rời khỏi bờ sông trở lại con đường cũ. Đêm hình như đã khuya, con đường vắng xe cộ nằm thoải mái dưới hai hàng cây đổ bóng dài theo ánh đèn vàng vọt.

-Chị thích ăn gì... chị Năm? – Triều cười.

-Khó mà biết được ý thích của mình trong lúc này – Phương Ly mỉm cười nói.

-Tại sao? – Triều hỏi.

-Tôi không giải thích đâu, anh đừng có thắc mắc.

Triều đá một hòn sỏi dưới chân, nói:

-Vậy tôi đưa chị đi ăn cơm "Bà Cả Đọi"nghe?

-Anh cũng biết quán ấy nữa à?

-Chỗ nào mà tôi không biết! – Triều cười dòn.

Hai người trở ngược lại đường Nguyễn Huệ. Quán cơm Bà Cả Đọi nằm trong một con hẻm sâu của con đường rộng lớn và có lẽ đẹp nhất thành phố này. Đường vào hẻm như vào một hang động nào đó bởi hai bên dày đặc nhà của những người Tàu sống lâu đời trên đất Sài Gòn này. Cả Triều và Phương Ly đều biết rõ quán ăn này, bởi đó là quán ăn bình dân, nơi quen thuộc của tất cả mọi người, đủ mọi thành phần trong xã hội, đặc biệt là giới văn nghệ sĩ và dân giang hồ.

Quán cơm Bà Cả Đọi nổi tiếng từ ngày trước giải phóng, bây giờ vẫn nổi tiếng nhưng hình như món ăn không còn ngon như ngày xưa.

Tuy nhiên, lúc nào quán cũng vẫn đông khách thập phương.

Vừa bước lên những bậc thang, Triều cười nói:

-Không hiểu sao tôi rất thích bước lên những bậc thang của ngôi quán này.

-Bởi anh đã từng bước bên cạnh rất nhiều cô gái để tới đây chứ gì?

– Phương Lu cười,

nói.

-Chị nghĩ về tôi như vậy sao?

-Đàn ông con trai cũng vậy thôi. Anh thì nào có khác gì!

-Vậy là chị lầm rồi!

Phương Ly cười:

-Còn tôi thì khác anh, tôi rất ghét bước lên những bậc thang lâu, nhất là những bậc thang bước lên quán ăn này, Nếu nó ở dưới nhà thì đỡ mỗi chân hơn.

Giờ này quán vẫn còn đông khách. Nhìn sơ qua những người khách đang ngồi ăn, Triều cũng đoán được rằng họ là những người chuyển từ Bắc vào. Một số khác là những người giàu có sau này giải phóng muốn thưởng thức không khí lạ của một quán cơm bình dân về đêm.

-Chúng ta ngồi bàn này.

Triều vừa nói vừa kéo tay Phương Ly ngồi uống chiếc bàn duy nhất còn lại trong góc quán. Một cô gái nhanh nhẩu tiến lại hỏi:

-Anh chị dùng gì?

Chị Năm kêu thức ăn đi! – Triều nhìn Phương Ly cười nói.

-Tôi gọi những món anh không thích thì làm sao?

-Yên chí, chị cứ gọi thả ga, tôi là một người rất dễ nuôi, món gì tôi cũng ăn được – Triều cười.

Phương Ly gọi thức ăn. Ở đây thực đơn chỉ mấy món quen thuộc và hình như khách vào đây đều gọi những món bình dân giống nhau.

Thức ăn được mang ra ít phút sau đó và hai người cầm cúi ăn trong ánh đèn tù mù, vàng vọt của ngôi quán đêm.

-Chị sống có một mình thật à? – Triều bỗng hỏi Phương Ly.

-Tôi sống một mình từ lâu rồi – Phương Ly đáp.

-Lạ thật!

-Sao lại lạ?

-Vì đàn bà ít có ai sống một mình, nhất là ở vào cái tuổi của chị.

-Thế mà là sự thật đấy! – Phương Ly cười.

-Sống như vậy chị có buồn không? – Triều cười hỏi.

-Đôi khi cũng thấy buồn, nhưng nhiều khi vui hết biết.

-Rồi chị cũng phải lập gia đình chứ?

-Tôi không nghĩ tới điều anh nói đâu.

-Tại sao?

-Tôi già rồi, ai mà thèm lấy!

Triều nhìn Phương Ly nói:

-Chị hãy còn trẻ chán, bằng chứng là lúc nãy trong vũ trường vẫn còn người theo đuổi, tán tỉnh chị.

-Ôi kể số gì mấy thằng cha say!

-Khi người ta mê gái, tỉnh cũng như say vậy thôi.

Phương Ly cười phá lên khiến những người ngồi ăn ở các bàn chung quanh ngạc nhiên nhìn sang. Phương Ly vẫn tỉnh bơ nhìn Triều, hỏi:

-Anh có mê gái bao giờ chưa mà nghe có vẻ đầy kinh nghiệm trận mạc vậy?

-Chưa.

-Ai mà tin được, ông tướng!

-Vậy mà là sự thật đấy.

-Không tin, dứt khoát tôi không tin.

-Rồi chị sẽ tin! – Triều đáp dứt khoát.

-Rồi anh sẽ phải mê gái – Phương Ly cũng nói một cách dứt khoát. Phương Ly giành trả tiền. Triều không phản đối. Trong lúc người đàn bà sành sỏi mở bóp lấy tiền trả cho cô gái, Triều ngồi xĩa răng, nhìn lơ đãng những đám khói mỏng đang chờn vờn trên mặt người đàn bà đang nấu thức ăn gần đó.

-Về thôi.

Phương Ly đứng lên và nói, Triều đứng lên theo. Hai người trở xuống những bậc thang lạnh lùng khuất trong ánh đèn. Đêm đã đầy gió lạnh, con hẻm buồn thiu.

-Đêm nay anh về đâu, Triều? – Phương Ly bỗng ngược mắt hỏi.

-Tôi không có nhà để về.

-Vậy anh về nhà tôi nhé? – Phương Ly nói.

-Còn phiền gì chị không?

-Chẳng có gì để phiền, trái lại càng vui hơn nữa là khác.

-Chị không sợ tôi sao?

Phương Ly nói:

-Sợ cái gì mới được chứ?

Đêm đó Triều theo Phương Ly về nhà của chị. Người phụ nữ sống một mình trong căn nhà rộng lớn đã mang bia và thức ăn từ trong tủ lạnh ra phòng khách để thết đãi Triều như một người bạn quý. Hai người uống rất nhiều, nhưng không ai say.

Phương Ly xúc động nói:

-Anh biết không, ít có khi nào tôi vui được như đêm nay.

-Vì sao?

-Vì tôi có được một người bạn quý như anh.

-Tôi không phải là người tốt đâu, chị làm rồi.

Phương Ly cười:

-Cái mặt của cậu còn non choẹt, làm sao sánh đời bằng chị. Tôi ít khi nhìn làm người, ít ra là từ khi tôi bước chân vào vũ trường.

-Chị yêu nhiều lắm phải không? – Triều hỏi một cách ngây thơ.

-Khỏi phải nói, yêu nhiều và được người ta yêu lại cũng nhiều.

-Hồi đó chị nhảy đầm số một ở Sài Gòn phải không?

-Không, chỉ số hai hoặc số ba mà thôi. Tôi làm gì được số một.

Triều uống cạn một ly bia, anh ngả đầu lên thành ghế sa-lông, những

ngón tay Triều liên tục bẻ gãy các que diêm. Triều không buồn, không vui, cảm giác lơ đãng như đang trôi trên một dòng sông. Phương Ly đá chân Triều dưới gầm bàn, hỏi:

-Nhảy không?

-Nhảy "chay" à? – Triều cười.

-Nhà có máy, có băng đài hoàng cha nội ời!

-Nhảy thì nhảy sợ gì! – Triều nổi hứng nói.

Một lúc Phương Ly mang chiếc máy cassette từ trên lầu xuống, chị cắm điện và nói:

-Đêm nay tôi và Triều "quậy" cho sập cái nhà này luôn.

-Đừng có giỡn bà chị ời, để cho hàng xóm người ta ngủ, quậy quá họ đi thưa, tôi và chị phải ra phường ngủ thì nguy!

-Anh yên chí, ở cái xóm này vui lắm, chẳng có ai phiền đến ai. Nhà mình đóng kín cửa, có la làng cũng không ai nghe.

Phương Ly mở nhạc, điệu Rumba nổi lên. Triều còn đang ngần ngại, Phương Ly đã kéo tay anh đứng lên. Triều cười:

-Tôi nhảy dở lắm, không bằng chị đâu, đừng có cười nhé!

-Yên chí, cứ coi như... ở vũ trường. Nhảy dở bà chị sẽ dạy cho em ời! – Phương Ly cười như nắc nẻ.

Hai người nhảy dứt bản nhạc, buông nhau ra. Phương Ly ngồi xuống ghế nhìn Triều, cười:

- Kể ra Triều nhảy cũng không tệ lắm.

-Còn chị thì nhảy tuyệt vời!

-Đừng có nịnh đầm, cậu em!

-Tôi không nịnh đâu. Bộ chị không hiểu bản thân mình sao?

Phương Ly cụp đôi mắt xuống, giọng buồn rười rượi:

-Nhiều khi mình cũng chẳng hiểu nổi mình ra sao.

Đêm đó Triều ngủ say trên ghế sa-lông, còn Phương Ly thì ngủ ngay trên sàn nhà.